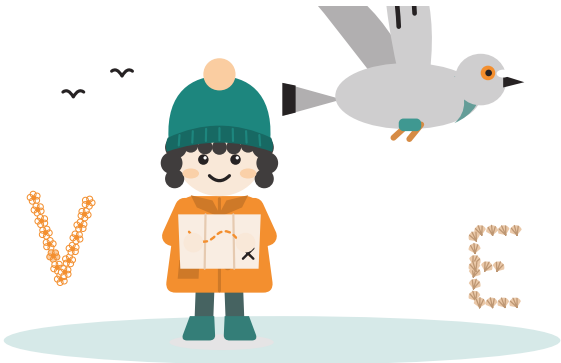
WARIES NAMENKAART

De Namenkaart van Veerle

Een avontuur door Nederland,
letter voor letter

Uitgeverij Waries

Inhoud

	Een duif op het hek	4
V	V van Vuurtoren	8
E	E van Eikenbos	16
E	E van Erf	24
R	R van Ruïne	31
L	L van Landtong	38
E	E van Eb	45
	De kaart is af!	51
	Jouw dierenlijst	56
	Oorkonde	57
	Antwoorden	58

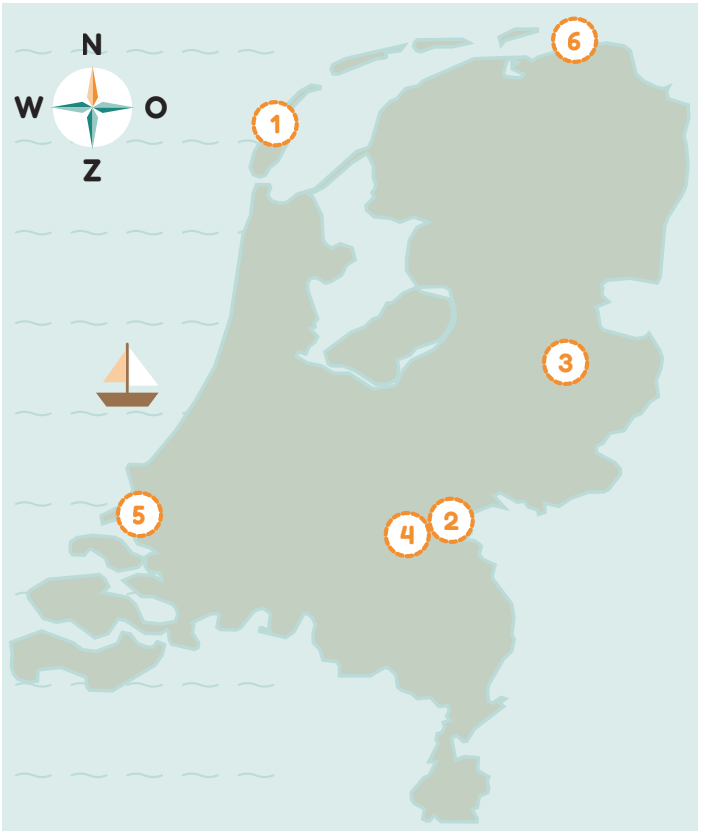
Een duif op het hek

Het was een zonnige ochtend. Veerle schommelde in de tuin, zo hoog als zij kon. Fladder-fladder: er landde iets op het hek. Het was een duif, grijs met een groene glans in zijn nek en felle oranje ogen.

Om zijn poot zat een kokertje, niet groter dan een vingerhoedje. Veerle remde af met haar voeten. ‘Roekoe!’ riep de duif. ‘Woont hier Veerle?’ Veerle viel bijna van de schommel. Een pratende duif! ‘Dat ben ik,’ zei Veerle. ‘Mooi zo,’ zei de duif. ‘Mijn naam is Pluim, postduif van de Kaartenmaker. En ik heb een brief voor jou.’

De Namenkaart van VEERLE

Zo zag de kaart eruit: nog helemaal leeg. Op elk rondje wacht een letter van jouw naam.

V van Vuurtoren

Ze stonden op het strand van een Waddeneiland. Op een duin stond een vuurtoren, rood en wit gestreept. ‘Een vuurtoren schijnt ’s nachts met een sterke lamp,’ zei Pluim. ‘Zo zien de schepen waar het land is, en varen ze er niet tegenaan.’ ‘Een nachtlampje voor schepen,’ zei Veerle.

Een hond rende over het strand. Zijn baasje gooide een stok. Hij rende zo hard dat het zand opspoot.

Over het strand liep een zwart-witte vogel met een lange oranjerode snavel en roze poten. Kliep! Kliep! riep hij, heel hard. ‘Wat een schreeuwlelijk,’ zei Pluim. ‘Een scholekster,’ zei Veerle. ‘Ik ken hem van zijn rode snavel!’ ‘Goed zo,’ zei Pluim.

De scholekster stapte naar een plekje waar schelpen lagen. Hij zette zijn snavel tussen de twee helften van een schelp en wrikte. Krak! De schelp ging open en de scholekster at wat erin zat. ‘Hij heeft een blikopener aan zijn hoofd!’ zei Veerle. ‘Zo’n snavel is net gereedschap,’ zei Pluim. ‘Sommige scholeksters tikken een gaatje in de schelp. Andere wrikken hem open.’

Kliep! Kliep! Er kwam een tweede scholekster aan. Ze renden samen een stukje, met hun snavels naar beneden, en riepen allebei hard. ‘Ze maken ruzie,’ zei Veerle. ‘Of ze zijn gewoon heel enthousiast,’ zei Pluim.

Echt waar!

De scholekster

De scholekster heeft een lange oranjerode snavel. Daarmee tikt of wrikt hij schelpen open.

Zo groot	39 tot 44 centimeter
Eet graag	kokkels, mosselen en wormen
Herken hem aan	zwart-wit, met een oranjerode snavel en roze poten

Raadsel: wie ben ik?

Ik ben zwart en wit. Ik heb een lange oranjerode snavel en roep hard kliep, kliep. Wie ben ik?

Controleer je antwoord op p. 58.

Schrijf de V

Kun jij de V van Vuurtoren schrijven? Begin bovenaan en trek de grijze letters over. Schrijf daarna het hele woord.

V V V V V

v v v v v v

Vuurtoren

Kleur het vakje waar de V in jouw naam staat.

V	E	E	R	L	E

R van Ruïne

Veerle vouwde de kaart een stukje open en zocht het volgende rondje. ‘Daar!’ Eén, twee, drie… woesj! Ze stonden bij de ruïne van een oud kasteel. Er stonden nog maar een paar muren, met lege ramen erin.

Over de stenen groeide mos. ‘Hier woonde lang geleden een heer of een vrouwe,’ zei Pluim. ‘Nu is het een ruïne. Een kasteel dat bijna op is.’

Uit de muren klonk een vrolijk gekwetter. Kja! Kja! Op een rand zaten zwarte vogels met een grijze nek. Ze vlogen in en uit de gaten in de muren. ‘Kraaien!’ zei Veerle. ‘Kauwen,’ zei Pluim. ‘Ze zijn familie van de kraai, maar kleiner. Kijk naar hun ogen.’

Een kauw keek Veerle recht aan. Zijn ogen waren licht, bijna wit, met een klein zwart puntje in het midden. ‘Wat een gekke ogen,’ zei Veerle. ‘Het lijkt wel of hij me doorziet.’
‘Kauwen zijn heel slim,’ zei Pluim.

Twee kauwen zaten dicht tegen elkaar aan op de muur. De ene poetste de veertjes in de nek van de andere. ‘Ze zijn lief voor elkaar,’ zei Veerle. ‘Een kauwpaar blijft vaak hun hele leven samen,’ zei Pluim. ‘Ze maken hun nest in een gat in een muur of een schoorsteen. Een ruïne vinden ze geweldig.

Allemaal gaten!’ ‘Een kasteel vol slaapkamers,’ zei Veerle. ‘Precies,’ zei Pluim. ‘En niemand die zegt dat je je kamer moet opruimen.’

